

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

N. WAHL

представено на 22 януари 2015 година¹

Съединени дела C-317/13 и C-679/13

Европейски парламент
срещу
Съвет на Европейския съюз
Дело C-540/13
Европейски парламент
срещу

Съвет на Европейския съюз

„Жалба за отмяна — Правно основание — Полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Мерки за изпълнение — Липса на консултации с Европейския парламент — Последици от влизането в сила на Договора за функционирането на Европейския съюз — Преходни разпоредби — Член 9 от Протокол № 36 — Цел — Правни последици“

1. Влизането в сила на Договора от Лисабон доведе до значителни промени в институционалния пейзаж на Европейския съюз, който формира правната среда за приемане на мерки в областта на полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси в ЕС (предишен дял VI от Договора за ЕС) (наричан също „третият стълб“). Третият стълб се характеризираше традиционно с вземане на решения на междуправителствено равнище, докато Европейският парламент играеше второстепенна роля. С „лисабонизацията“ обаче третият стълб беше включен в наднационалната рамка на ЕС и като следствие от това приложимите процедури за вземане на решения бяха приведени в съответствие с тези от други области от политиката на ЕС. Така включването и на тази област в сферата на приложение на обикновената законодателна процедура (наричана преди „процедура на съвместно вземане на решения“) като цяло укрепи позицията на Парламента като съзаконодател, чиято компетентност във въпросната област вече е равностойна на тази на Съвета.

2. Настоящите жалби за отмяна, подадени от Парламента, са израз на сложността на процеса на трансформация. По-конкретно, разглежданите дела зависят от правилното тълкуване на член 9 от Протокол № 36² относно преходните разпоредби, приложен към Договорите. Съгласно тази разпоредба правните последици от мерките, приети по третия стълб преди влизането в сила на Договора от Лисабон, се запазват дотогава, докато съответните актове не бъдат отменени, обявени за нищожни или изменени. С тълкуването, което ще възприеме, Съдът има възможност да определи параметрите за преценка на законосъобразността на мерки, приети от Съвета след влизането в сила на Договора от Лисабон въз основа на актове, които попадат в приложното поле на член 9 от Протокол № 36.

¹ — Език на оригиналния текст: английски.

² — Член 9 се намира в дял VII от този протокол, който се отнася до актове, приети въз основа на дялове V и VI от Договора за Европейския съюз в редакцията му преди Договора от Лисабон.

I – Правна рамка

A – Протокол № 36

3. Член 9 от Протокол № 36 предвижда:

„Правните последици от актовете на институциите, органите, службите и агенциите на Съюза, приети въз основа на Договора за Европейския съюз преди влизането в сила на Договора от Лисабон, се запазват дотогава, докато тези актове не бъдат отменени, обявени за нищожни или изменени в приложение на Договорите. Същото се отнася и за сключените между държавите членки конвенции въз основа на Договора за Европейския съюз“.

Б - Релевантни решения

1. Решението от 2005 г.³

4. Решението от 2005 г. е прието въз основа на редакцията на Договора за ЕС преди Лисабон, и по-специално на основание член 29, член 31, параграф 1, буква д) и член 34, параграф 2, буква в) ДЕС. С други думи, решението е прието по третия стълб и се отнася до областта на полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси.

5. Съгласно член 1 от Решението от 2005 г. с него се въвежда система за обмен на информация за нови психоактивни вещества. Освен това с него се създава система за оценка на рисковете, за да се установи необходимостта от прилагане на мерки за контрол върху тези вещества. По-общо казано, с Решението от 2005 г. се въвежда система, предназначена да гарантира бърза и съгласувана реакция на държавите членки спрямо нови психоактивни вещества, за които се счита, че представляват риск (за здравето на гражданите или по друг начин).

6. С член 8 от Решението от 2005 г. се установява процедура за прилагане във връзка с конкретни нови психоактивни вещества на вече прилагани от държавите членки мерки за контрол по отношение на наркотични и психотропни вещества. Член 8, параграф 3 гласи, че решението за прилагане на мерки за контрол във връзка с ново психоактивно вещество се взема от Съвета с квалифицирано мнозинство на основание член 34, параграф 2, буква в) ДЕС.

7. Съгласно член 9 от Решението от 2005 г. след приемане на такова решение от Съвета държавите членки полагат усилия да вземат необходимите мерки в съответствие с националното си законодателство, за да гарантират прилагането на мерките за контрол и наказателноправните санкции във връзка с новите вещества.

8. Жалбите по съединени дела C-317/13 и C-679/13 се отнасят до решения⁴, които Съветът е приел на основание член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г.

3 — Решение 2005/387/ПВР на Съвета от 10 май 2005 година относно обмена на информация, оценката на риска и контрола върху новите психоактивни вещества (ОВ L 127, стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 170).

4 — Решение 2013/129/ЕС на Съвета от 7 март 2013 година за подлагане на веществото 4-метиламфетамин на мерки за контрол (ОВ L 72, стр. 11) (наричано по-нататък „първото решение за изпълнение“) и Решение за изпълнение на Съвета 2013/496/ЕС от 7 октомври 2013 година за подлагане на веществото 5-(2-аминопропил)индол на мерки за контрол (ОВ L 272, стр. 44) (наричано по-нататък „второто решение за изпълнение“) (наричани по-нататък заедно „разглежданите решения за изпълнение“).

2. Първото решение за изпълнение

9. Първото решение за изпълнение се отнася до веществото 4-метиламфетамин, което е синтетично производно на амфетамина с метилиран пръстен. В преамбюла на решението се посочва, че то е прието на основание Договора за функционирането на ЕС и член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г.

3. Второто решение за изпълнение

10. Второто решение за изпълнение се отнася до синтетично производно на индола, за което се твърди, че има халюциногенно въздействие. Също както в случая с първото решение за изпълнение, в преамбюла на решението се посочва, че то е прието на основание на Договора за функционирането на ЕС и член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г.

4. Решението за ВИС⁵

11. Решението за ВИС⁶ е прието на основание на Договора за ЕС в редакцията му преди Договора от Лисабон, и по-специално на основание член 30, параграф 1, буква б) и член 34, параграф 2, буква в) ЕС. Също като Решението от 2005 г. Решението за ВИС е прието по третия стълб и се отнася до полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси.

12. ВИС е система за обмен на визови данни между държавите членки. Една от изрично заявените цели на системата е да допринесе за вътрешната сигурност и борбата с тероризма. За да гарантира постигането на тази цел, Съветът е счел за необходимо да предостави достъп до данните във ВИС на оправомощените органи на държавите членки, отговарящи за вътрешната сигурност, както и на Европол. За целта се приема Решението за ВИС, което допълва Регламента за ВИС⁷.

13. С оглед на сложността на установяването на системата за достъп е предвидено Решението за ВИС да породи действие от по-късна дата, която да се определи от Съвета. Ето защо в член 18, параграф 2 от Решението за ВИС се посочва, че решението започва да се прилага от определена от Съвета дата, след като Комисията уведоми Съвета, че Регламентът за ВИС е влязъл в сила и е напълно приложим.

5. Решението за дата

14. Жалбата по дело C-540/13 се отнася до решението⁸, с което Съветът определя датата, на която започва да се прилага Решението за ВИС.

5 — Визова информационна система. ВИС е създадена с Решение на Съвета 2004/512/ЕО от 8 юни 2004 година за създаване на визова информационна система (ВИС) (ОВ L 213, стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 28).

6 — Решение 2008/633/ПВР на Съвета от 23 юни 2008 година относно достъпа до Визовата информационна система (ВИС) за справки от оправомощени органи на държавите членки и от Европол с цел предотвратяване, разкриване и разследване на терористични действия и други тежки престъпления (ОВ L 218, стр. 129).

7 — Регламент (ЕО) № 767/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 9 юли 2008 година относно Визовата информационна система (ВИС) и обмена на данни между държави членки относно визите за краткосрочно пребиваване (Регламент за ВИС) (ОВ L 218, стр. 60).

8 — Решение 2013/392/ЕС на Съвета от 22 юли 2013 година за определяне на датата на поражение на действие на Решение 2008/633/ПВР относно достъпа до Визовата информационна система (ВИС) за справки от оправомощени органи на държавите членки и от Европол с цел предотвратяване, разкриване и разследване на терористични действия и други тежки престъпления (ОВ L 198, стр. 45) (наричано по-нататък „Решението за датата“).

15. След като е информиран от Комисията, че Регламентът за ВИС е напълно приложим, Съветът приема Решението за дата на основание на Договора за функционирането на ЕС и член 18, параграф 2 от Решението за ВИС. Съгласно член 1 от Решението за дата Решението за ВИС следва да породи действие от 1 септември 2013 г.

II – Производство и искания на страните

16. С определения на председателя на Съда от 8 октомври 2013 г. и 28 април 2014 г. е допуснато встъпването на Република Австрия в подкрепа на Съвета по дела C-317/13 и C-679/13. С определение на председателя на Съда от 27 март 2014 г. тези две дела са съединени за целите на устната фаза на производство и на съдебното решение.

A– Съединени дела C-317/13 и C-679/13

17. Със своите жалби Парламентът иска от Съда:

- да отмени разглежданите решения за изпълнение,
- да запази последиците на тези решения до замената им с надлежно приети нови актове, и
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

18. Съветът поддържа — подкрепен от Република Австрия — че Съдът следва:

- да отхвърли жалбите,
- да отхвърли възражението за незаконосъобразност⁹ по отношение на Решението от 2005 г. като недопустимо или най-малкото като неоснователно,
- да осъди Парламента да заплати съдебните разноски и
- при условията на евентуалност, в случай че Съдът отмени разглежданите решения за изпълнение, да запази последиците на тези решения до замената им с нови актове.

B– Дело C-540/13

19. Със своята жалба Парламентът иска от Съда:

- да отмени Решението за дата,
- да запази последиците на това решение до замената му с надлежно приет нов акт и
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

20. Съветът поддържа, че Съдът следва:

- да отхвърли жалбата като недопустима или най-малкото като неоснователна,

⁹ — Парламентът твърди, при условията на евентуалност, че член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г. представлява невалидно правно основание от вторичното право. В писмената си защита Съветът тълкува това твърдение в смисъл, че представлява възражение за незаконосъобразност по смисъла на член 277 ДФЕС. Макар по дело C-540/13 да не прави изрично искане за произнасяне в този смисъл, в основното си становище по това дело Съветът излага сходен довод по отношение на Решението за ВИС.

- да осъди Парламента да заплати съдебните разноски и
- при условията на евентуалност, в случай че Съдът отмени Решението за дата, да запази последиците на това решение до замяната му с нов акт.

В– *Съединени дела C-317/13 и C-679/13, и дело C-540/13*

21. На провело се на 5 ноември 2014 г. съвместно съдебно заседание Парламентът и Съветът представят устни становища и по трите разглеждани дела.

III – Анализ

A– *Предварителни въпроси*

1. Основни доводи, представени от страните

22. По съединени дела C-317/13 и C-679/13 Парламентът оспорва законосъобразността на разглежданите решения за изпълнение, като твърди, че и в двата случая Съветът е използвал неправилно правно основание. От своя страна, дело C-540/13 се отнася до решение, с което Съветът в съответствие с член 18, параграф 2 от Решението за ВИС определя датата, на която това решение поражда действие. И в този случай Парламентът оспорва законосъобразността на решението, като отново твърди, че е използвано неправилно правно основание.

23. Въпреки очевидните различия трите дела са тясно свързани. Това е така не само защото и по трите дела оспорваното решение се основава на решение, прието по предишния трети стълб. И по трите дела, освен това, и двете страни са представили почти еднакви доводи.

24. Тук трябва да отбележа, че писменото становище по-специално на Парламента не е достатъчно ясно и точно. Независимо от това, от представените в съдебното заседание писмени становища и доводи стигам до извода, че Парламентът по същество изтъква две основания за обжалване. Първо, той твърди, че Съветът е използвал неправилно правно основание за приемане на разглежданите решения за изпълнение, както и на Решението за дата. Според Парламента Съветът се е позовал на отменено правно основание, или, при условията на евентуалност, на невалидно правно основание от вторичното право. Второ, по този начин Съветът следвал процедура за вземане на решение, която не е предвидена в Договора за функционирането на ЕС¹⁰.

25. В това отношение Парламента счита, че макар решения 2013/129, 2013/496 и 2013/392 (наричани по-нататък заедно „оспорваните решения“) да определят своите правни основания чрез общо позоваване на Договора за функционирането на ЕС и конкретно позоваване, в първите два случая, на член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г., а в третия случай на член 18, параграф 2 от Решението за ВИС, оспорваните решения всъщност се основават на член 34, параграф 2, буква в) ДЕС¹¹. Предвид факта, че член 34, параграф 2, буква в) ДЕС е

10 — Въпреки сходството на основанията по трите дела, по дела C-679/13 и C-540/13 тези основания са представени в ред, обратен на този по дело C-317/13. Парламентът изтъква следваната процедура като основание за обжалване, тъй като според правилата, действали преди влизането в сила на Договора от Лисабон, когато приема решения по трети стълб, Съветът трябва да се консултира с Парламента съгласно член 39 ДЕС.

11 — С член 34, параграф 2, буква в) ДЕС на Съвета се предоставя компетентност да приема с квалифицирано мнозинство необходимите мерки за изпълнение на решения на равнището на ЕС в съответствие с целите на дял VI от Договора за ЕС, с изключение на каквото и да е сближаване на законите и подзаконовите разпоредби на държавите членки, приети по тази разпоредба.

отменен с влизането в сила на Договора от Лисабон, според Парламента оспорваните решения се основават на невалидно правно основание. По-конкретно, Парламентът твърди, че нито член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г., нито член 18, параграф 2 от Решението за ВИС могат да се използват като правно основание за което и да е от оспорваните решения.

26. Според Парламента логично следствие от отмяната на член 34, параграф 2, буква в) ДЕС е, че актовете от вторичното право, които, като се основават на тази разпоредба, предвиждат приемане на решения за изпълнение, вече са неприложими. Според Парламента член 9 от Протокол № 36 не променя този извод. Тъй като тази преходна разпоредба е изключение от общите правила, установени в Договора за функционирането на ЕС, тя следва да се тълкува ограничително.

27. Съветът, подкрепян от австрийското правителство по съединени дела C-317/13 и C-679/13, не е съгласен с това. Според него оспорваните решения биха могли да се основават валидно на член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г., съответно на член 18, параграф 2 от Решението за ВИС, във връзка с член 9 от Протокол № 36.

28. Нещо повече, при приключване на писмената фаза на производството беше налице значително объркване по въпроса дали Парламентът също така е повдигнал, при условията на евентуалност, възражение за незаконосъобразност по отношение по-специално на член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г. и член 18, параграф 2 от Решението за ВИС. Това объркване е подхранвано от продължителното обсъждане както на допустимостта, така и на основателността на това възражение, посочено и от двете страни в писмените им становища¹². В съдебното заседание обаче Парламентът внесе яснота, като заяви, че не поставя под въпрос законосъобразността на основните решения (или на части от тях). Той твърди единствено, че в резултат от отмяната на член 34, параграф 2, буква в) ДЕС и на член 39 ДЕС, член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г. и член 18, параграф 2 от Решението за ВИС вече не са могли да се използват за приемане на оспорваните решения: според Парламента позоваването на въпросните разпоредби за тази цел е равносилно на използването на невалидно и непредвидено в Договора за функционирането на ЕС правно основание от вторичното право.

2. Главни въпроси в основата на настоящите дела

29. В настоящите дела от Съда се иска да се произнесе по въпроси от несъмнена конституционна важност. Тези въпроси засягат институционалната система на ЕС и принципа на институционалния баланс, който е крайъгълен камък в конституционната архитектура на ЕС¹³. По-конкретно, разглежданите дела поставят безпрецедентен институционален въпрос, който произтича от сложността, присъща на „лисабонизацията“ на стария междуправителствен трети стълб, който урежда съдебното и полицейското сътрудничество по наказателноправни въпроси.

12 — Всъщност произходът на объркването може да се проследи до писмената защита на Съвета по дело C-317/13. Съветът тълкува доводите относно тези разпоредби, представени от Парламента в жалбата, като възражение за незаконосъобразност по смисъла на член 277 ДФЕС. Парламентът обаче не прави никакъв опит да изясни въпроса в репликата си или в другите си писмени становища. Напротив, Парламентът допринася още повече за недоразумението, като предоставя на Съда пространни обяснения, по-специално относно причините, поради които следва да се приеме, че е легитимен да оспори законосъобразността на Решението от 2005 г. и на Решението за ВИС (наричани по-нататък общо „основните решения“).

13 — За преглед на развитието на конституционния принцип на институционалния баланс в правната система на ЕС вж. *Jacqué, J.-P. The Principle of Institutional Balance.* — 41(2004) *Common Market Law Review*, p. 383—391. Вж. също *Curtin, D. EU Constitution as Architecture — Separation of Powers in the Twenty-First Century.* — In: *Reestman, J.-H., Schrauwen, A., van Montfrans, M., и Jans, J. De Regels en het spel — Opstellen over recht, filosofie, literatuur en geschiedenis aangeboden aan Tom Eijsbouts.* TMC Asser Press, The Hague, 2011, p. 123—133, p. 126 sq. За ранното разглеждане на принципа в съдебната практика вж. решение *Meroni/High Authority*, C-9/56, EU:C:1958:7.

30. За разлика от достиженията на правото от Шенген, които бяха включени в правната и институционалната рамка на Европейския съюз, без да се прибягва до каквито и да било конкретни преходни мерки¹⁴, за „лисабонизацията“ на третия стълб, едно десетилетие по-късно, беше предвидено да протече по-постепенно. Това ясно личи от факта, че Договорът за функционирането на ЕС вече съдържа конкретни преходни правила относно актове, приети по третия стълб. Едно от тези правила се установява в член 9 от Протокол № 36.

31. Ключът за решаването на настоящите дела е в определянето на обхвата на член 9 от Протокол № 36. Уважаването или отхвърлянето на подадените от Парламента жалби всъщност зависи от тълкуването на тази разпоредба. Парламентът по същество твърди, че след като член 34, параграф 2, буква в) ДЕС вече не стои зад тях, член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г. и член 18, параграф 2 от Решението за ВИС не могат да служат като правни основания за оспорваните решения. Според него е трябвало да се приложи общата рамка на ДФЕС и следователно е имало само две възможности за валидно приемане на тези решения.

32. Според едната възможност, ако се приеме, че оспорваните решения уреждат съществен аспект от регулираната област, те е следвало да се приемат при прилагане на обикновената законодателна процедура в съответствие с член 83, параграф 1 ДФЕС, що се отнася до разглежданите решения за изпълнение, и в съответствие с член 87 и член 88 ДФЕС, що се отнася до Решението за дата. Според другата възможност, ако се приеме, че оспорваните решения уреждат аспекти, които не са съществени, е следвало да се изменят основните решения (при спазване на процедурите, установени с гореспоменатите разпоредби на Договора за функциониране на ЕС), като се определи как, според случая, да се приемат оспорваните решения — като делегиран акт или като акт за изпълнение съгласно членове 290 и 291 ДФЕС¹⁵. Независимо коя от двете възможности ще се избере, Парламентът би действал като съзаконодател.

33. От своя страна, Съветът твърди, че именно по силата на член 9 от Протокол № 36 е оправомощен да продължава да приема мерки (за изпълнение) въз основа на актове, за които се прилага член 9 от Протокол № 36, и че това положение се запазва, докато тези актове не бъдат отменени, обявени за нищожни или изменени.

34. На този етап е необходимо да се направи едно важно пояснение. Според Парламента оспорваните решения всъщност не са мерки за изпълнение, тъй като може да се счита, че уреждат съществени аспекти на регулираната област¹⁶. Аз не споделям тази гледна точка поради причините, изложени в точки 52—55 по-долу.

14 — Това е направено след подписването на Договора от Амстердам на 1 май 1999 г. В този контекст Съветът е трябвало да изготви списък с тези от мерките от Шенген, които съставляват достиженията на правото, като посочи съответното правно основание от Договорите за всяка от тези мерки (Договора за ЕО или Договора за Европейския съюз). Това е направено с Решение 1999/435/ЕО на Съвета от 20 май 1999 година относно определянето на достиженията на правото от Шенген с цел установяване, в съответствие с разпоредби от Договора за създаване на Европейската общност и Договора за Европейския съюз, на правното основание на всяка от разпоредбите или решенията, които съставляват достиженията на правото от Шенген (ОВ L 176, стр. 1 ; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 91), и Решение 1999/436/ЕО на Съвета от 20 май 1999 година за установяване, съгласно съответните разпоредби на Договора за създаване на Европейската общност и Договора за Европейския съюз, на правното основание за всяка от разпоредбите или решенията, които съставляват достиженията на правото от Шенген (ОВ L 176, стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 107).

15 — Освен това, според алтернативната възможност би трябвало да се изменят и основните решения като в тях се включи разпоредба за прилагането на контролните мерки по отношение на нови психоактивни вещества, що се отнася до Решението от 2005 г., или за датата, на която решението трябва да започне да се прилага, що се отнася до Решението за ВИС.

16 — Макар че в съдебното заседание Парламентът често се позовава на оспорваните решения като мерки за изпълнение.

35. Проведеното от Съда в неговата практика разграничение между съществени и несъществени елементи¹⁷ в никакъв случай обаче не е релевантно по разглежданите дела. Това е така, защото при тълкуването на член 9 от Протокол № 36, което предлагам по-долу, общата рамка на ДФЕС не следва да се прилага за оспорваните решения. Следователно не е необходимо да се разглеждат двете възможности, описани по-горе.

36. Ето защо ще разгледам поставените по настоящите дела въпроси, като най-напред се спра подробно на член 9 от Протокол № 36. Въз основа на предложеното тълкуване на член 9 от Протокол № 36 по-нататък ще продължа с кратка преценка на доводите, представени от страните по трите дела. Ще се опитам да покажа, че тълкуването на член 9 от Протокол № 36 трябва да се ръководи от необходимостта да се осигури плавен и методичен преход към новата институционална рамка.

Б– *Смисълът на член 9 от Протокол № 36*

1. Тясно или широко тълкуване?

37. Както вече беше споменато по-горе, член 9 от Протокол № 36 установява преходен режим за актове, приети на основание дялове V и VI от Договора за ЕС в редакцията му преди Договора от Лисабон. В съответствие с тази разпоредба правните последици от тези актове се запазват, докато те не бъдат отменени, обявени за нищожни или изменени съгласно Договорите. Позициите на страните съвпадат относно това, че член 9 следва да се прилага по отношение на основните решения. С това обаче допирните точки помежду им се изчерпват.

38. Парламентът твърди, че член 9 от Протокол № 36 няма отношение към законосъобразността на актове като оспорваните решения, приети след Договора от Лисабон. Според него правилното правно основание за приемането на такива решения трябва да се определи с оглед на общите правила, установени в Договора за функционирането на ЕС.

39. Във връзка с това Парламентът възприема ограничителна позиция (макар да твърди обратното) относно тълкуването на член 9 от Протокол № 36, като поддържа, че като изключение от общото правило тази разпоредба трябва да се тълкува стеснително. По-конкретно Парламентът твърди, че член 9 от Протокол № 36 цели единствено да гарантира, че независимо от влизането в сила на Договора от Лисабон, приетите по предишния трети стълб актове не се отменят автоматично. Тези актове (например рамковите решения) продължават да обвързват държавите членки по отношение на желаните цели, без да имат директен ефект. Парламентът обаче отхвърля идеята, че разпоредбите на попадащите в приложното поле на член 9 актове, които предоставят на Съвета изпълнителни правомощия (каквото е случаят с член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г. и член 18, параграф 2 от Решението за ВИС), могат да продължат да се прилагат при новите конституционни обстоятелства.

40. За разлика от него Съветът възприема по-широко тълкуване на член 9 от Протокол № 36. Той твърди, че всички разпоредби на актовете, попадащи в приложното поле на член 9, запазват правните си последици, включително тези, които предвиждат приемане на мерки за изпълнение.

17 — За това разграничение в съдебната практика вж. напр. решение Парламент/Съвет, C-355/10, EU:C:2012:516, т. 64—66. Приемането на правила, отнасящи се до съществени елементи, съответно не може да бъде делегирано. За предишни позовавания на този принцип вж. решения Парламент/Комисия, C-156/93, EU:C:1995:238, т. 18 и цитираната съдебна практика, Парламент/Съвет, C-303/94, EU:C:1996:238, т. 23; Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, т. 34 и Парламент/Съвет, C-133/06, EU:C:2008:257, т. 45.

41. По общо признание член 9 от Протокол № 36 съвсем не е еднозначен. В действителност няма нищо, което поначало категорично да изключва предложеното от Парламента ограничително тълкуване, а всъщност и по-широкото тълкуване, поддържано от Съвета. И двете имат своята обосновка. Все пак, въпреки че поддържаното от Парламента тълкуване би довело до бърз преход към новата система, според мен то би имало неприемливи последици.

2. Плавен преход към новата правна рамка

42. Според мен член 9 от Протокол № 36 трябва да се разглежда с оглед на неговия контекст, и по-специално на неговата главна цел. Въпреки че преходните правила в действителност могат да преследват множество различни цели, мога да твърдя, че като цяло те са насочени към гарантиране на методичен и съгласуван преход към нова система¹⁸. В конкретния контекст на настоящия случай считам, че член 9 от Протокол № 36 трябва да се разбира като инструмент, предназначен да гарантира плавен преход от една система към друга.

43. Въпреки че новите правила несъмнено могат да доведат до значителни промени в която и да е правна система, самото съществуване на преходни правила в настоящия контекст според мен показва, че създателите на Договора от Лисабон са осъзнавали трудностите, които могат да възникнат в процеса на реорганизация. Това ясно личи от Декларация № 50, приложена към Договорите¹⁹. Декларацията приканва институциите да *положат усилие* да приемат, когато е уместно и *доколкото е възможно* в петгодишния срок, посочен в член 10, параграф 3 от Протокол № 36, правни актове, които да изменят или заменят актовете по предишния третия стълб²⁰.

44. Следователно декларацията ясно насърчава законодателя да предприеме необходимите стъпки за реорганизиране на мерките по предишния трети стълб съобразно с новата правна рамка. Според мен обаче тази декларация, разглеждана във връзка с член 9 от Протокол № 36, който запазва правните последици на приети по третия стълб актове (без да посочва срокове), показва, че целта на член 9 от Протокол № 36 е да се гарантира възможно най-бърз преход от старата междуправителствена система към общата рамка на ЕС, като същевременно се приемат ограниченията и спецификата на законодателния процес. Наистина, ако създателите на Договора от Лисабон са искали да гарантират пълното завършване на процеса на преход в рамките на конкретен период, член 9 несъмнено би посочил сроковете за това (подобно на член 10 например).

45. Ето защо съм на мнение, че за да се тълкува правилно член 9 от Протокол № 36, трябва да се вземат предвид конкретните обстоятелства, довели до „лисабонизацията“ на третия стълб и поставянето на полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси в по-широката рамка на ЕС. Може да се твърди наистина, че значението на преходните правила е по-голямо при промени в конституционната архитектура. В този контекст е логично преходни

18 — В контекста на присъединяването на нови държави членки към Европейския съюз прилагането на преходни мерки спрямо тези държави поражда богата съдебна практика. В този случай главната цел на преходните мерки е да подпомогнат прехода от режима, съществуващ в новите държави членки, към режим, произтичащ от прилагането на правото на ЕС. Вж. напр. решения *Danisco Sugar*, C-27/96, EU:C:1997:563, *Weidacher*, C-179/00, EU:C:2002:18, Парламент/Съвет, C-413/04, EU:C:2006:741 и *Полша/Комисия*, C-336/09 P, EU:C:2012:386.

19 — Декларация по член 10 от Протокол № 36, приложена към Заключителния акт на Междуправителствената конференция, която приема Договора от Лисабон, подписан на 13 декември 2007 г.

20 — Член 10 се отнася до правомощията на институциите на ЕС във връзка с актове по предишния трети стълб. В член 10, параграф 1 се посочва по-специално, че по отношение на актове по предишния трети стълб правомощията на Съвета остават същите, както към датата на влизане в сила на този Договор. Съгласно член 10, параграф 2 изменението на такъв акт води до прекратяване на специалния режим, който урежда компетентността на Съда. Накрая, член 10, параграф 3 ограничава прилагането във времето на преходната разпоредба на параграф 1. Специалният преходен режим преставя да действа пет години след датата на влизане в сила на Договора от Лисабон, т.е. на 1 декември 2014 г.

мерки като заложените в Протокол № 36 да са предназначени да гарантират плавен преход към новата система (и известна степен на приемственост). Ето защо считам, че смисълът от разпоредба като член 9 е да се избегнат излишни прекъсвания в прилагането на правни актове, приети по рамка, която вече не съществува.

46. По-конкретно, член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г. овластява Съвета да въвежда мерки за контрол на нови психоактивни вещества. Член 18, параграф 2 от Решението за ВИС овластява Съвета да определи датата, от която започва да се прилага Решението за ВИС. По този начин и двете разпоредби предоставят (изпълнителни) правомощия на Съвета. Към момента на приемане на основните решения това предоставяне на правомощия се основава — както приемят и двете страни — на член 34, параграф 2, буква в) ДЕС. Макар, естествено, да е възможно да се твърди, както прави Парламентът, че посоченото в член 9 от Протокол № 36 понятие „правни последици“²¹ се отнася само до някои, а не до всички правни последици, породени от въпросните актове, това изглежда неправдоподобно. Според това тълкуване понятието „правни последици“ не включва последиците, свързани с възможността да се приемат необходимите мерки за изпълнение, за да се гарантира продължаване на действието на приети по предишния трети стълб актове, или за да бъде на практика възможно тяхното прилагане — какъвто е случаят с Решението за ВИС.

47. Важно е да се подчертае, че в член 9 не се прави такова разграничение между различните видове правни последици. В този контекст считам също така, че представеният от Съвета довод е особено убедителен. Ако се приеме ограничителното (и донякъде избирателно) тълкуване на член 9 от Протокол № 36, предложено от Парламента, би се стигнало до парализиране на редица актове, приети преди Договора от Лисабон, които се нуждаят от актуализиране, за да изпълняват предназначението си. Определено такова щеше да е положението, ако член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г. автоматично беше престанало да действа след Договора от Лисабон. Прилагане на Решението за ВИС също щеше да е значително забавено.

48. Важно е също така да не се забравя, че законодателят разполага с ограничени възможности, що се отнася до приемане на ново законодателство (или изменение на съществуващи законодателни актове). Изборът да се изменят актове, приети по предишния трети стълб, е въпрос на политика, която трябва да остане такава. В това отношение едно ограничително тълкуване на член 9 от Протокол № 36 би поставило под нежелано напрежение законодателната процедура и би ограничило възможностите на законодателя да избере на кои предложения да даде ход. Това само би довело до разхищаване на ресурси²².

49. Принципът на институционалния баланс със сигурност често е бил използван за укрепване на ролята (първоначално само консултативна) на Парламента в законодателния процес²³. Въпреки това е излишно да се споменава, че този принцип не може да се тълкува в смисъл, че предоставя, по подразбиране, повече правомощия на Парламента в ущърб на други институции²⁴. Най-важното е, че този принцип трябва да се прилага по такъв начин, че да гарантира спазването на разпределението на правомощията между институциите, установено в Договора (и както е в конкретния случай, в член 9 от Протокол № 36).

21 — В друг контекст Съдът дава широко тълкуване на понятието за „актове с правно действие“, за да включи препоръките на международна организация. Вж. решение Германия/Съвет, C-399/12, EU:C:2014:2258, т. 56 и сл.

22 — Декларация № 50 подкрепя това виждане, като се има предвид, че приканва институциите да реорганизируют мерките по предишния трети стълб съобразно новата рамка, доколкото е възможно, през преходния петгодишен срок във връзка с член 10, параграф 1 от Протокол № 36.

23 — За примери за зараждането на тази тенденция вж. напр. решения Roquette Frères/Съвет, C-138/79, EU:C:1980:249 и Парламент/Съвет, C-70/88, EU:C:1990:217.

24 — Вж. в този смисъл решение Wybot, C-149/85, EU:C:1986:310, т. 23.

50. Предвид казаното е трудно да не се подкрепи идеята за засилване на участието на Парламента в приемането на актове, свързани с предишния трети стълб. Това наистина съответства на по-общата цел на процеса на „лисабонизация“ за укрепване на демократичния принцип на носене на отговорност в тази област²⁵.

51. Доколкото обаче разглежданият акт не е отменен, обявен за нищожен или изменен, член 9 от Протокол № 36 продължава да се прилага като *lex specialis* по отношение на общите правила от ДФЕС. Същото важи за предоставянето на правомощия на Съвета да приема решения въз основа тези актове.

3. Какво е изменение?

52. Несъмнено може да се твърди (както прави Парламентът, между другото, и без по-нататък да се задълбочава по въпроса), че оспорваните решения — и по-специално Решението за дата — представляват изменения на основните решения. Ако това е така, би се стигнало до прилагането на общите правила от Договора за функционирането на ЕС.

53. Такова виждане предполага изключително широко разбиране за това кое е изменение. По същество това би означавало, че всяка приета след Договора от Лисабон мярка (за изпълнение) — чиято законосъобразност зависи от акт по предишния трети стълб и за която следва да се прилага а priori член 9 — би могла да се тълкува като изменение на съответния основен акт²⁶.

54. Първо, що се отнася до разглежданите решения за изпълнение, според мен те не влияят на политическия избор, направен при въвеждането с Решението от 2005 г. на система за обмен на информация и оценка на рисковете, свързани с нови психоактивни вещества. Тези решения по-скоро гарантират ефективното прилагане на Решението от 2005 г. по отношение на новооткрити вещества. Макар да разширяват прилагането на Решението от 2005 г. по отношение на нови вещества, разглежданите решения за изпълнение по никакъв начин не изменят системата, установена с това решение.

55. Второ, що се отнася до Решението за дата, бих отбелязал, че определянето на дата, от която започва прилагането на Решението за ВИС, не засяга същественото съдържание на Решението за ВИС или фактическото влизане в сила на това решение. То влиза в сила още през 2008 г. като част от пакет от мерки, който включва и Регламента за ВИС. В този смисъл, за разлика от датата на влизане в сила, определянето на дата, от която започва прилагането, представлява всъщност чисто изпълнителна мярка, предназначена да гарантира пълно прилагане в целия Европейски съюз.

56. Като имам предвид изложените съображения, ще премина към преценката на представените от страните доводи относно правните основания на оспорваните решения.

25 — Вж. в по-общ план решение Парламент/Съвет, C-130/10, EU:C:2012:472, т. 81 и цитираната съдебна практика. Не всички споделят това положително виждане по отношение на носенето на отговорност. За по-критично отношение вж. *Charlemagne. The will to power: The European Parliament would like you to know that it matters.* — *The Economist*, 4.10.2014: „Въоръжен с привидно привлекателния довод, че той е единствената европейска институция, която отговаря пряко пред избирателите, през последните няколко десетилетия Парламентът натрупа правомощия. Като дете, на което дават бонбони, всяко ново лакомство подхранва желанието му за още“.

26 — Съгласен съм обаче с идеята, че дори незначително изменение (доколкото може всъщност да се тълкува в смисъл, че представлява изменение) е достатъчно, за да доведе до прилагането на новите правила. Относно липсата на правило *de minimis* в този контекст и относно проблемите, свързани с критериите, според които се установява кое е изменение, вж. *Peers, S. Finally “Fit for Purpose”? The Treaty of Lisbon and the End of the Third Pillar Legal Order.* — *Eeckhout, P., и Tridimas, T. (eds), 27(2008) Yearbook of European Law*, p. 47—64, p. 55 sq.

В – Правните основания на оспорваните решения

57. До известна степен е необичайно, че страните са на различно мнение не само по отношение на валидността на използваните правни основания, но и по отношение на това кои всъщност са правните основания на оспорваните решения. Ето защо, преди да се направи преценка на валидността на правните основания на оспорваните решения, най-напред трябва да се установи на какви основания те всъщност са били приети.

58. Основното твърдение на Парламента е, че правното основание на оспорваните решения в действителност е отмененият член 34, параграф 2, буква в) ДЕС. Макар Съветът да е на друго мнение по този въпрос, и двете страни считат, че член 34, параграф 2, буква в) ДЕС не може да представлява валидно правно основание на оспорваните решения, защото е отменен с влизането в сила на Договора от Лисабон съгласно член 1, точка 51 от него. Наистина в настоящата конституционна рамка няма преходна мярка за запазване на последиците от тази отменена разпоредба през преходен период. Страните обаче стигат до удивително различни изводи въз основа на този установен факт.

59. Първо следва да се отбележи, че Съдът системно преценява *валидността* на правното основание на акта с оглед на *това, което може да се изведе от този акт*. По-нататък, що се отнася до задължението за ясно посочване на правното основание на акт на ЕС, Съдът е приел, че пропускът да се посочи точната разпоредба на Договора, не представлява автоматично нарушение на съществени процесуални изисквания, доколкото правното основание на акт може да се определи с помощта на други негови елементи²⁷.

60. В тази връзка в *оспорваните* решения не се споменават нито член 34, параграф 2, буква в) ДЕС, нито предишният Договор за ЕС (въпрос, който е напълно отделен от въпроса дали тази разпоредба се споменава в *основните* решения и какви последици би могло да има това за законосъобразността на тези решения)²⁸. Оспорваните решения се позовават единствено на релевантните разпоредби от основните решения (член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г. и съответно член 18, параграф 2 от Решението за ВИС) и на Договора за функционирането на Европейския съюз в неговата цялост.

61. Като имам предвид описания по-горе подход на Съда относно валидността на правното основание на акта и това, че оспорваните решения само се позовават на релевантните разпоредби от основните решения и на ДФЕС, не ми е ясно защо член 34, параграф 2, буква в) ЕС може да е релевантен в настоящия случай. Тази разпоредба само предоставя на Съвета, *преди влизането в сила на Договора от Лисабон*, правомощието да приема мерки, за да гарантира изпълнението в целия Европейски съюз на приети въз основа на нея решения. Наистина член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г. се позовава на тази разпоредба (а член 18, параграф 2 от Решението за ВИС — не). След влизането в сила на Договора от Лисабон обаче това позоваване (или липсата на такова) вече няма значение в контекста на извършвания тук анализ. Като имам предвид, че и трите оспорвани решения са приети *след* влизането в сила на Договора от Лисабон, съм убеден, че ДФЕС представлява единствената релевантна рамка за преценка на тяхната законосъобразност (и на компетентността на Съвета да ги приема).

27 — Вж. решение Комисия/Съвет, C-370/07, EU:C:2009:590, т. 56 и цитираната съдебна практика. Подобно изрично посочване обаче е необходимо, когато при липсата му за заинтересованите страни и за Съда възниква несигурност по отношение на точното правно основание.

28 — Както беше споменато по-горе, този проблем е обсъждан от страните в писмените им становища, макар след това в съдебното заседание да се оказва, че Парламентът не е възнамерявал да поставя под въпрос законосъобразността на основните решения или на части от тях.

62. В това отношение, изглежда, няма съмнение кое всъщност е правното основание за приемане на оспорваните решения: както е посочено в преамбюла на всяко решение, разглежданите решения за изпълнение са приети на основание член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г. и ДФЕС, а Решението за дата е прието на основание член 18, параграф 2 от Решението за ВИС и ДФЕС.

63. Тук трябва да разгледам довода на Парламента, че позоваването на ДФЕС (в неговата цялост) във всеки случай е твърде общо, за да представлява адекватно правно основание. Такова неопределено позоваване било източник на правна несигурност.

64. При неточно позоваване на Договора като разглежданото в настоящия случай по принцип бих приел, че оспорваните решения трябва да бъдат обявени за нищожни. Наистина пропускат да се посочи ясно използваното правно основание — както по принцип се изисква от Съда — е трудно съвместим с принципа на предоставената компетентност²⁹. В контекста на настоящите дела обаче не съм съгласен с Парламента. С изключение на член 9 от Протокол № 36, никоя друга разпоредба от Договора за функционирането на ЕС не изглежда релевантна в конкретния случай.

65. Въпреки че Съветът със сигурност е могъл да включи позоваване на член 9 от Протокол № 36, ползата от това позоваване остава съмнителна: в действителност тази преходна разпоредба не установява материалноправна норма, която би могла да се използва като правно основание. Тя по-скоро само запазва последиците от актове на вторичното право от областта на предишния трети стълб, докато тези актове не бъдат отменени, изменени или обявени за нищожни. В контекста на настоящия случай точно правните основания от вторичното право — а именно, член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г. и член 18, параграф 2 от Решението за ВИС — са тези, които обосновават общото позоваване на Договора за функционирането на ЕС.

66. Както беше споменато по-горе, до момента нито Решението от 2005 г., нито Решението за ВИС са изменени. Следователно фактът, че оспорваните решения се позовават изрично на член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г., съответно — на член 18, параграф 2 от Решението за ВИС, и на ДФЕС в неговата цялост, според мен представлява достатъчно указание за това кое е правното основание на оспорваните решения.

67. С оглед на тази констатация приетото по-горе тълкуване по отношение на член 9 от протокол № 36 ще се окаже решаващо, за да се определи дали Съветът е могъл да приеме законосъобразно оспорваните решения на това правно основание.

68. Предвид тълкуването, предложено в точка 51 по-горе, не мога да приема поддържаното от Парламента становище относно невалидността на правните основания, използвани за приемане на оспорваните решения. Тъй като съм убеден, че тълкуването на член 9 от Протокол № 36 следва да се ръководи от идеята за плавен преход, считам, че тази разпоредба трябва да се разбира в смисъл, че запазва *всички* последици от разпоредбите на актовете, които попадат в нейния обхват. По тази причина, доколкото основните решения не са били изменени, предоставената на Съвета компетентност за приемане на мерки за изпълнение запазва пълното си правно действие. С други думи, за да влязат в действие общите правила на ЕС, би било необходимо да се изменят основните решения. Правомощието да предложи изменение — или замяна, или отмяна — на тези актове, остава обаче прерогатив на Комисията. Както вече поясних, убеден съм, че оспорваните решения не представляват изменения на основните решения по смисъла на член 9 от Протокол № 36.

29 — Вж. решение Комисия/Съвет, EU:C:2009:590, т. 56 и сл. За принципа на предоставяне на правомощия вж. напр. решение Парламент/Комисия, C-403/05, EU:C:2007:624, т. 49 и цитираната съдебна практика. Вж. също от неотдавнашната практика заключение 1/13, EU:C:2014:2303, т. 74.

69. Ето защо стигам до извода, че оспорваните решения са приети на правилното правно основание.

70. Заключение в този смисъл само по себе си би било достатъчно, за да се отхвърлят като неоснователни подадените от Парламента жалби по настоящите производства. За изчерпателност обаче ще представя следните съображения във връзка с два въпроса, които са разисквани обстойно от страните в хода на настоящото производство: използването на правно основание от вторичното право и факта, че не са били проведени консултации с Парламента.

Г – Допълнителни въпроси: използване на правно основание от вторичното право и консултации с Парламента

71. В хода на производството Парламентът многократно се оплаква, че не е включен в процеса на вземане на решения, както би следвало съгласно режима преди влизането в сила на Договора от Лисабон, а също и съгласно общата рамка на Договора за функционирането на ЕС. В съдебното заседание обаче става ясно, че Парламентът не е поискал да бъде консултиран в процедурата, довела до приемане на оспорваните решения като такива. Доводът за липсата на консултации бил изтъкнат само за да се покаже, че процедурата за вземане на решения, следвана от Съвета при приемане на оспорваните решения, се различава от съществуващата преди Договора от Лисабон процедура, която според Парламента е трябвало да се следва с оглед на правилното прилагане на общата рамка на Договора за функционирането на ЕС³⁰.

72. Тук е необходимо да се припомни накратко, че с влизането в сила на Договора от Лисабон член 34, параграф 2, буква в) и член 39 ДЕС са отменени. Както отбелязват и двете страни, с това тези разпоредби са престанали да пораждаат правни последици и не могат да служат като критерии, за да се установи коя е подходящата процедура за вземане на оспорваните решения. Поради тази причина — и особено с оглед на принципа *tempus regit actum* — едва ли може да се твърди, че е продължавало да съществува задължение за консултации с Парламента по силата на член 39 ДЕС³¹. Това поне изглежда ясно. Продължават обаче да съществуват значителни разногласия по въпроса дали отмяната на предишния Договор за ЕС означава, че член 8, параграф 2 от Решението от 2005 г. и член 18, параграф 2 от Решението за ВИС вече представляват невалидно правно основание от вторичното право³², особено след като тези разпоредби не изискват консултации с Парламента³³.

73. Както вече неколкократно беше споменато по-горе, фактът, че член 34, параграф 2, буква в) ДЕС е отменен, не се отразява на предоставянето на изпълнителни правомощия с член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г. и член 18, параграф 2 от Решението за ВИС. Това е така заради член 9 от Протокол № 36. Тази разпоредба запазва правните последици на разпоредбите, които предоставят правомощия, въпреки отмяната на конституционната рамка, в която са приети Решението от 2005 г. и Решението за ВИС.

30 — Вж. точка 32 по-горе.

31 — Съветът отбелязва — без твърдението му да се оспорва от Парламента — че преди приемането на Договора от Лисабон решение като разглежданите решения за изпълнение се е вземало само след консултации с Парламента в съответствие с член 39 ЕС.

32 — Вж. решение Парламент/Съвет, C-133/06, EU:C:2008:257, т. 54—57. В него Съдът твърдо отхвърля възможността да се използват правни основания, които променят установените в Договорите процедури.

33 — Що се отнася до член 18, параграф 2 от Решението за ВИС, Парламентът твърди също така, че липсата на изрично формулирано правило за гласуване в тази разпоредба е равнозначна на промяна на процедурата за вземане на решения, предвидена в Договорите (в този контекст — предвидена в член 34, параграф 2, буква в) ДЕС).

74. Дори с риск да заявя очевидното, трябва да отбележа, че тази рамка е заменена с Договора за функционирането на ЕС. Член 9 от Протокол № 36 обаче представлява неразделна част от този договор, а следователно и от новата конституционна рамка³⁴. Именно тази разпоредба от първичното право позволява на Съвета да продължи да упражнява изпълнителните правомощия, които са му предоставени преди влизането в сила на Договора от Лисабон, като през преходния период се запазват правните последици на всяко вече извършено предоставяне на изпълнителни правомощия. Предвид съществуването на член 9 по никакъв начин член 8, параграф 3 от Решението от 2005 г. и член 18, параграф 2 от Решението за ВИС не се отклоняват от установените в ДФЕС правила, така че да представляват невалидни правни основания от вторичното право.

75. Несъмнено може да се поддържа, че съществуващото преди Договора от Лисабон задължение за консултации на основание член 39 ДЕС не е отпаднало само заради измененията на конституционната рамка. Запазването на това задължение би било в съответствие с целта на процеса на „лисабонизация“ за засилване на участието на Парламента в областта на полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси.

76. Считам обаче, че трябва да се придаде особено значение на член 9 от Протокол № 36, който само запазва правните последици на съществуващите актове на вторичното право, приети по предишния трети стълб. С оглед на мълчанието не само на тази разпоредба от първичното право, но и на ДФЕС като цяло, по отношение на задължението за консултации с Парламента във връзка с мерки за изпълнение, приети по силата на предоставени по-рано правомощия, не считам, че е уместно настоящият Договор за функционирането на ЕС да се тълкува в смисъл, че установява такова задължение. Това важи в още по-голяма степен поради обстоятелството, че член 34, параграф 2, буква в) и член 39 ДЕС са отменени съгласно член 1, точка 51 от Договора от Лисабон³⁵. Следователно решенията за изпълнение, приети на двойното основание на актове по третия стълб и на член 9 от Протокол № 36, представляват за определен период от време специални мерки, за чието приемане не се изисква участието на Парламента.

77. Следователно стигам до заключението, че трите жалби, подадени от Парламента по съединени дела C-317/13 и C-679/13 и по дело C-540/13, трябва да бъдат отхвърлени като неоснователни. С оглед на този извод не е нужно да се разглежда искането на двете страни относно необходимостта от запазване на правните последици от оспорваните решения до замаяната им с нови актове.

Д– Съдебни разноски

78. Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. И по трите дела Съветът е направил такова искане, а Парламентът е загубила делото страна.

79. Съгласно член 140, параграф 1 от Процедурния правилник държавите членки и институциите, встъпили по делото, понесат направените от тях съдебни разноски. Следователно Република Австрия следва да понесе направените от нея съдебни разноски по съединени дела C-317/13 и C-679/13.

34 — Вж. член 51 ДЕС.

35 — Същото съображение важи и по въпроса за правилата за гласуване (или липсата на такива) в член 18, параграф 2 от Решението за ВИС и твърдения ефект на разпространение на правилата за гласуване, установени в член 34 ДЕС. Доколкото предвиденото в тази разпоредба на вторичното право предоставяне на правомощия остава в сила по силата на член 9 от Протокол № 36, приложимото правило за гласуване, както отбелязва Съветът, трябва да бъде това по член 16, параграф 3 ДЕС. Съгласно тази разпоредба Съветът действа с квалифицирано мнозинство, освен когато в Договорите е предвидено друго. Следва да се отбележи също така, че по отношение на гласуването с квалифицирано мнозинство се прилагат конкретни преходни разпоредби. Тези правила, приложени от Съвета във връзка с Решението за дата, са определени в Протокол № 36.

IV – Заключение

80. Въз основа на изложените по-горе съображения предлагам на Съда:

- да отхвърли жалбите на Парламента по съединени дела C-317/13 и C-679/13 и по дело C-540/13,
- да осъди Парламента да заплати съдебните разноски, и
- да осъди Република Австрия да понесе направените от нея съдебни разноски.